

BOZANIÆ

Autor Administrator

Iz uskrsne poruke zagrebaèkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozaniæa (u Gl. k.) Uskrs je otkriveno lice istinske zbilje Živeæi u suvremenome hrvatskom društvu nije teško primijetiti da nedostaje te kršæanske „radosne ozbiljnosti“ kulture evanđelja, koja ne previða potrebu za Bogom, pobjednikom nad smræu i koja ne dopušta da se život na raznim razinama vrti između djetinjastih nadanja i još djetinjastijih razoèaranja. *** *

(...) Na Uskrs ne bi-smo smjeli preèuti Isusov zov: „Ne bojte se!“ Teško da postoji èovjek kojem nije potrebna ta reèenica koju j je anđeo izgovorio ženama na Isusovu grobu. Nije mu važno hoæe li strah obuzeti stražare, jer oni su trebali èuvati ljudsku mudrost i nakane. Ne treba se bojati onaj tko raèuna s Bogom, tko - usprkos grijehu - zna gdje je vrelo novoga života. (...) »Što tražite živoga među mrtvima“ rijeèi su koje od uskr-snoga jutra s Isusova groba odjekuju u životu svakoga kršæanina i kršæanke. Zašto tražite na pogrešno-me mjestu Onoga koji može nositi vaš život i njegov smisao? Svet je može pronaæi nadu ako se zadržava u vrtlogu vlastite sebiènosti, gdje svatko -grèevito se držeæi svojih ideja - zapravo brani uske interese, bilo gospodarske, bilo politièke naravi. Takvim pristupom i dalje se traži i pokušava pronaæi život tamo gdje on ne postoji i gdje boravi smrt. (...) Ako se ljudi u malodušju i oèaju, prepune dvojba, pitanja i tjeskoba, pritiješnjene svakidašnjim poteškoæama preživljavanja, tješi uvjera-vanjem da su za život dostaæne po-litièke strategije, veliki programi meðunarodnih institucija, snaga novca i stvaranje zemaljskog ugle-da, ili pak opijenost raznim zastra-njivanjima u uživanju, èini se naj-veæa moguta prijevara, koja ostavlja duboke brazde razoèaranja i tamu duha. Njezini su plodovi oèiti: od neozbiljnog poigravanja životnim vrijednostima, preko suptilnih uporaba sredstava nepravde, koja se toleriraju te tako oslabljuju ljudsku volju da se zauzima za ðobro, do nasilnog ponašanja, koje nerijetko proljeva krv na ulicama, uzrokuje plaèe u obiteljima, izostavlja odgojna pitanja u školama. A sve to na naj- neposredniji naèin pokazuje što znaèi življenje u okvirima do nijedoprlo svjetloUskrsnuæa.... (...) U zbilji bez stvarnih oslonaca i bez životnog smisla, koji uspijeva izdržati i pred prijetnjom smrti, ne možemo govoriti o ozbiljnosti. Oz-naèe djetinjastog pristupa vide se u naglim odstupanjima, protegnuti-ma od prekomjernog oduševljenja do bezrazložne bezvoljnosti i rav-nodušnosti; od euforije do apatije. To se oèituje i u zakonodavstvu, osobito s obzirom na razloge dono-šenja i naèine provoðenja nekih zakona. U društvu koje izabire po-vršnost kriteriji se mijenjaju iz dana u dan, a snage potrebne za izgrad-nju zbiljskih odnosa raspršuju se bez istinskoga uèinka u besplodno-sti raznolikih insceniranja zbilje. U ozraèju pretjerivanja nestaje istina, a tamo gdje je istina poljuljana ili se èini nepotrebnom, put do nezado-voljstva je najkraæi.... (...) Kristovo uskrsnuæe ne dopušta odbacivanje životne zbilje, makar ona iz

gledala beznaèajnom i obilježenom zemaljskim porazima. Zreo i ozbiljan kršæanin ne vjeruje u buduæi, nego u vjeèni život. Buduæi da je taj život vjeèan, on veæ traje, a svojom slobodom i istinom pozvani smo ga prihvatiæi kao dar kojim u našoj povijesti Bog zapoèinje tu vjeènost... U svojoj enciklici o kršæanskoj nadi papa Benedikt XV. pita:“Što je zapravo život? I što doista znaèi vjeènost?“ I odgovara: „Postoje trenutci u kojima nam iznenada sine: da, to bio taj pravi život – mora da je takav. U usporedbi s tim, ono što u svakodnevici nazivamo životom zapravo nije život. (...) Možemo...na neki naèin osjetiti predokus vjeènosti, koja nije beskrajno nizanje dana u kalendaru, veæ nešto što ispunja èovjekovo srce nepomuæenom radošæu, gdje obuhvaæamo cjelinu i cjelina nas obuhvaæa „ (Spe salvi 11.12.) (...) Kad smo to doživjeli prizna-juæi pred Bogom, u sakramantu po mirenja, svoje grijeha i neprih-vaæanje vjeènosti? Znamo da smo s Kristom uskrsnuli jer ljubimo bližnje, kako piše sveti apostol Ivan. No jesmo li stvarali ozraèje životnosti; jesmo li pokušali koga „vratiti u ži-vot“ dobrotom, nesebièenošæu, isti-nom o njemu, koju smo mu priopætili s puno ljubavi?... (...) Isusov križ objavljuje da se na svijetu obilježenom grijehom ne može izgraditi ništa vrijedno, ako se ne prianja uz istinu. Križ nas uèi da se osudom izmišljenoga krivca ne oslobaða èovjek i èovjeèanstvo; da se odbijanjem sebedarja i žrtve umnaža i produljuje borba èovjeka protiv èovjeka. Isusova je smrt èin ljubavi izrastao iz poslušnosti Bogu. To je potvrda života koji se dogaða i u našim životima kada dopustimo da nas Bog pridigne nakon prizna-nja svoje krhkosti i ozbiljnog prih-vaæanja evanđelja. Ako uoèim u sebi tamu grijeha, zasigurno æe me obra-dovati plamen uskrsne svijeæe u tami vazmenog bdjenja. U kršæanskoi vjeri ljudski se ži-vot dovršuje u ljubavi, a ljubav u proslavi. Usklik i hvalospjev Aleluja kruna je te proslave. Neka vazmeno svjetlo rasvjetluje vaš život, vašu zbilju - sretan Uskrs! Vaš nadbiskup,